

РЕШЕНИЕ

№ 426

гр. София, 22.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 14.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13542** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК, във връзка с вр. с чл.

76б от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба от А. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу решение № 52-ОК/ 11.11.2019 г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) не е допусната последваща молба на оспорващия до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие материалния закон. Жалбоподателя твърди, че е представил нови доказателства от съществено значение за личното му положение. Заявява, че административния орган е направил незаконосъобразен извод за недопускане на последващата му молба. Моли да бъде отменено обжалваното решение и преписката върната на административния орган за ново разглеждане със задължителни указания за прилагането на закона.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител юрк. Ч., моли жалбата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Ю., който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на жалбоподателя и извърши съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към делото, намира за установено следното:

На 25.09.2013 г. А. Х. М., ЛНЧ [ЕГН] бил задържан в Регионална дирекция „Гранична полиция“ Е. при направен опит да премине от Р. Турция в Р. България не през определените за тази цел места. По този повод е издадена Заповед № ОЧ-4695/ 26.09.2013 г. за принудително отвеждане на чужденец до границата на Р. България.

На 02.11.2013 г. в района на ж.п. гара Драгоман бил задържан отново лицето А. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], който бил без документи за самоличност и не можел да удостовери влизането си в страната по законо установения ред, поради което е издадена Заповед № ОЧ-238/ 04.11.2013 г. от Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Драгоман за принудително отвеждане до границата на Р. България. На същата дата са издадени и Заповед ОЧ-239/ 04.11.2013 г. за забрана за влизане на чужденец в Р. България и Заповед ОЧ-240/ 04.11.2013 г. за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ МВР.

На 07.03.2014 г. с Решение № 7740 на решаващия орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ) е образувано производство за предоставяне на статут в Р. България на А. Х. М., като с последващо Решение № 3741 от 27.05.2014 г. Заместник председателя на ДАБ отказва да предостави статут на бежанец и предоставя хуманитарен статут.

Със Заповед № 3-920 от 30.03.2016 г. на председателя на Държавна агенция национална сигурност (ДАНС) на А. Х. М. е наложена принудителна административна мярка „експулсиране“, като едновременно с това му е отнето правото на пребиваване и му е наложена забрана за влизане в Р. България за срок от 5 години. Мотивите в заповедта били, че с действията си А. Х. М. можел да постави в опасност сигурността на българската държава.

С Решение № 7592 от 31.08.2016 г. Председателя на ДАБ отнема хуманитарния статут на А. Х. М.. Срещу решението е подадена жалба, както и молба за възстановяване на срок. Лицето твърди, че административния орган допуснал съществени процесуални нарушения, изразяващи се в това, че за издадената Заповед за отнемане на статут не бил уведомен по надлежния ред. Административния орган изпратил уведомленията до адрес в [населено място], посочен от чужденеца, но последния, от 04.04.2016 г. бил настанен в СДВНЧ – Б.. Предвид на това, жалбоподателя не могъл да вземе отношение по издадената заповед и моли да бъде възстановен срока за обжалване. Образувано било съдебно производство пред Административен съд София – град, първо отделение, 57 състав, адм.д. 10560/ 2017 г., като в резултат е постановено решение, с което е отменено Решение № 7592/ 31.08.2016 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС. Мотивите на съда са, че административния орган бланкетно е посочил формула „представлява опасност за националната сигурност“, без да излага доказателства или разяснения в какво точно се състои тази опасност.

В законоустановения срок ДАБ е подала касационна жалба, въз основа на която е образувано административно дело 9131/ 2018 г. на Четвърто отделение на Върховен административен съд, с което решение касационната инстанция отменя решение № 2950 от 02.05.2018 г. постановено по адм.дело № 10560/ 2017 г. на Административен съд - София град, като връща делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд с дадени указания за правилно приложение на закона.

Образувано е ново съдебно производство в АССГ, Първо отделение, 18 състав по адм.д. 12866/ 2018 г., което производство приключва с Решение № 1144/ 22.02.2019 г. с което е отхвърлена жалбата на А. Х. М. срещу Решение № 7592 от 31.08.2016 г. на Председателя на ДАБ при МС на РБ, с което на основание чл. 78, ал. 5 вр. чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е отнет предоставения му хуманитарен статут с Решение № 3741 от 27.05.2014 г. на Заместник-председателя на ДАБ при МС на РБ.

Решението е обжалвано от А. Х. М., чрез адв. П. Ж. пред ВАС с мотиви, че съда не е съобразил обстоятелството, че жалбоподателят е бил лишен от възможността да вземе участие в производството по отнемане на статута му, поради това, че същият бил настанен принудително в СДВНЧ. Върховен административен съд, Трето отделение, със своето Решение № 9/ 04.07.2019 г., постановено по адм.д. С-20/ 2019 г. оставя в сила Решение № 1144/ 22.02.2019 г., постановено по адм.д. № 12866/ 2018 г. на Административен съд – София град.

Настоящото производство е образувано по повод последваща молба от чужденеца А. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], подадена в ДАБ при МС с вх.№ УП9023/ 04.11.2019 г. Искането е за предоставяне на закрила с мотиви, че в страната по произход продължава военния конфликт и по-специално военна операция на правителствените сили в родната му провинция И.. Представя два броя писмени доказателства, а именно печатни материали от интернет сайтовете на нова.бг и 24-часа.бг. Въз основа на подадената молба, административния орган със свое Решение № 52-ОК/ 11.11.2019 г. не допуска представената последваща молба от А. Х. М. до производство за предоставяне на международна закрила. Основните мотиви за това решение са, че чужденецът подава първа последваща молба и доказателства към нея, единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на приложената принудителна административна мярка „отнемане на правото на пребиваване в Република България“, „връщане“ или „експулсиране“ от страна на ДАНС. В подадената първа последваща молба за предоставяне на закрила, жалбоподателят не представя нови никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Оспореният акт е връчен лично на своя адресат на 22.11.2019 г., а жалбата, въз основа, на която е образувано настоящето производство е депозирана чрез административния орган до съда на 25.11.2019 г., следователно същата е процесуално допустима.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Обжалваното решение е издадено от К. И., определен за интервюиращ орган, съгласно Заповед № РД05-253/ 23.03.2016 г. на Председателя на ДАБ-МС. Административният акт е издаден в рамките на предметната компетентност на издателя му, съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ. Актът е произнесен своевременно и в срок, след сезиране на органа с последваща молба за предоставяне на международна закрила, съгласно чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ.

По делото не се сочат доказателства за нарушаване правата на жалбоподателя по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ – липсват данни той да е потърсил съдействие и помощ от страна на Върховния Комисариат на ООН за бежанците и други правителствени организации (чл. 23, ал. 1 от ЗУБ); да е поискал достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение (чл. 29а от ЗУБ). Жалбоподателят не се ползва от временна закрила, което изключва приложението на чл. 58, ал.7 от ЗУБ. Така следва да се формира извода, че процедурата по проверка допустимостта на последващата

молба е надлежно проведена.

Доводите на жалбоподателя в насока, че в решението не са съобразени всички факти и обстоятелства, са неоснователни, в него са изложени достатъчно конкретни и подробни мотиви, че преди да се пристъпи към разглеждането на последваща молба за предоставяне на международна закрила, се преценява нейната допустимост, съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. В тази разпоредба е посочено, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Съгласно разпоредбата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок от 14 дни от подаване на последваща молба за предоставяне на международна закрила, интервюиращият орган единствено и въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца – молител, без да се провежда интервю, взема решение, с което допуска или не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. От посочената правна уредба следва, че за да прецени дали обстоятелствата, на които молителят се позовава в последващата си молба за международна закрила, са нови, органът следва да вземе предвид обстоятелствата, на които се основават предходните молби за международна закрила, подадени от чужденеца. На второ място, органът следва да извърши преценка дали тези обстоятелства са от съществено значение за личното положение или за държавата по произход.

Интервюиращият орган не е допуснал сочените в жалбата процесуални нарушения – изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, бежанската му история. От своя страна жалбоподателят се позовава на обстоятелства, които не могат да се приемат за нововъзникнали, респективно така изложените твърдения не засягат и не променят неговата бежанска история, а именно от негова страна не са представени съответните писмени доказателства и информация, които да са от съществено значение за личното му положение или относно положението в държавата му по произход.

С оглед наличието на влязло в сила решение на Председателя на ДАБ, с което е отнет хуманитарен статут на оспорвания, разглежданата негова молба е последваща по смисъла на § 1, т.6 от ДР на ЗУБ. Желанието на чужденеца да бъде допуснат до производство за предоставяне на международна закрила се основава на обстоятелства, които са свързани със заплахата за сигурността и живота му.

Във връзка с очертаното настоящият състав намира, че следва първо да обсъди с последващата молба, по която е издадено оспореното решение, въведени ли са нови обстоятелства от съществено значение относно личното положение на жалбоподателя. В тази връзка съдът намира, че няма посочени нови обстоятелства.

Правилно е прието от административния орган, че от така представените печатни материали от интернет сайтовете на нова.бг и 24-часа.бг, не следва да се приеме за основателно допускането до разглеждане на повторната молба за получаване на международна закрила. Новите обстоятелства следва да касаят, както личността на молителя, така и държавата му по произход. Що се отнася обаче до нови обстоятелства относно личното положение на искащия закрила, законодателят е имал предвид такива, които са в обхвата на приложното поле на ЗУБ – чл. 8 и 9 – а не такива, които са с житейски, битов или семеен характер.

В конкретния случай, с оглед наличието на предпоставките визирани в чл.13, ал.2, т.4,

вр. чл.76а ЗУБ, с изследване на всички представени доказателства и при спазване на процедурата по тази норма е издадено оспореното решение. Същото е издадено при наличието на съответните материално правни предпоставки за недопускане на разглеждане по същество на последващата молба на жалбоподателя.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение е законосъобразно, без да са налице отменителните основания по чл. 146, т. 1 – 5 от АПК във вр.с чл. 91 от ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли. Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не дължи произнасяне по дължимостта им.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, 4-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу решение № 52-ОК/ 11.11.2019 г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) не е допусната последваща молба на оспорващия до производство за предоставяне на международна закрила., подадена от чужденеца.

РЕШЕНИЕТО, съгл. чл.86 ЗУБ, е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: